Надзея ПАРЧУК

Забег у госці лістапад

Азалаціўся ў садзе абрыкос —
Яго так восень шчодра адарыла
За тое, што выдатна службу нёс,
Не шкадаваў пладам уласнай сілы.

Вясною ранняй першым расквітнеў,
Хаця было занадта рызыкоўна,
Ды што яму вятроў суровы гнеў,
Калі свяціла сонейка чароўна.

У летні час прахожых захапляў
Раскошнай кронай, шумнаю лістотай
І час ад часу спелы плод кідаў —
З такой прывабнай дзіўнай пазалотай.

А сёння зноў палоніць позірк наш —
На развітанне з шыкам увабраўся!
Ды лістапад усю сарве гуаш,
Калі па праве ў сад ужо ўварваўся.

Восеньская замалёўка

Зноў лістапад сарваў тваю адзежу,
Па белым свеце золата разнёс,
Ды я цябе вясной наступнай цешу,
Счарнелы мой, самотны абрыкос.

Яна да нас абавязкова прыйдзе.
Ты толькі вер і стойкім будзь, прашу.
Міне зіма, раненька сонца ўзыдзе,
Тваю й маю абрадуе душу…

* * *

У вянок Яўгеніі Янішчыц

Шкада, што цябе ўжо няма
сярод нас,
Ды ў думках і сэрцах ёсць нашых.
Твой дзесьці ў нябёсах
пасецца Пегас,
Сілкуецца роснаю пашай.

Бывае, пад неба ўзвіваецца ён
На крылах любові і жалю
І, бы непрыкаяны белы анёл,
За воблачнай носіцца даллю.

Гукае, шукае ўладарку сваю,
Ды так і нідзе не знаходзіць,
І ціха спускаецца зноў на зямлю,
Да вёсачкі Рудкі падходзіць…

Шкада, што цябе ўжо няма сярод нас,
Ды ў думках і сэрцах ты з намі.
Хай лета ці восень,
вясна ці зіма —
Прыходзіш сваімі радкамі.

Не за гарамі Новы год

Зіма… Палеская зіма
То снегам сыпле, то дажджамі.
А дні ляцяць, і нездарма
Ўжо Новы год не за гарамі.

Ён на парозе зноў стаіць,
Падворак, мабыць, аглядае.
«Ці можна мне ў вас пагасціць?» —
Дазволу хутка запытае…

І мы рыхтуемся да свят,
Нібы да казачнага дзіва,
Бо ў нас здаўна такі абрад:
Вітацца з госцейкам зычліва.

А Новы год і праўда госць —
Доўгачаканы і адметны.
Ён дорыць людзям весялосць
І не шкадуе мараў светлых.

Дык з надыходзячым, сябры!
Няхай заўсёды вам шанцуе!
Хай снегам поўняцца двары,
А ўлетку сонейка шчыруе!